

There are no translations available.

Левітас Ілля Михайлович

Левітас Ілля Михайлович народився 11 грудня 1931 р. у м. Ташкенті. Історик, педагог, журналіст, громадський діяч. Президент Ради національних суспільств України, президент Єврейської ради України, голова фондів «Пам'ять Бабиного Яру» і «Пам'ять жертв фашизму в Україні», головний редактор газети «Єврейські вісті».

Вчився в російській, узбецькій, татарській школах. Закінчив Київський державний інститут фізкультури (1959 р.) та Київський державний педагогічний інститут (1964 р.). У армії служив на Західному кордоні (Рава-Російська). Капітан запасу.

Сорок років, з 1952 по 1992 р., працював у школах Києва вчителем російської літератури та фізичного виховання. Заслужений працівник культури України (1991 р.), Відмінник фізкультури і спорту СРСР (1983 р.), Відмінник народної освіти України (1978 р.), Почесний значкіст ГТО (1981 р.), вчитель вищої категорії. Майстер спорту з гандболу (1954 р.), суддя республіканської категорії (1958 р.). Член ВЛКСМ з 1949 по 1961 р.

За створення в СШ № 146 м. Києва трьох шкільних музеїв: Великої Вітчизняної війни, російської літератури, олімпійської слави - нагороджений медалями ВДНХ в м. Москві (1979 р.).

З шкільних років цікавився історією країни і єврейського народу, у зв'язку з чим багато їздив по Радянському Союзу.

З 1987 р. включився в офіційне відродження єврейської культури, був засновником першого в Україні національного суспільства (1988 р.), створив перші єврейські культурні установи: недільну школу (1989 р.), бібліотеку (1989 р.), Кабінет єврейської культури (1991 р.), фонд «Пам'ять Бабиного Яру» (1988 р.). Ініціатор установки пам'ятників Шолом-Алейхему, Розстріляним дітям Бабиного Яру, київській підпільниці Тетяні Маркус, а також меморіальних дошок прем'єр-міністрові Держави Ізраїль Голді Меєр, яка народилася в Києві, письменникам Шолом-Алейхему і Д. Гофштейну, музикантам Н. Рахліну та І. Шамо, лікареві Б. Сигалову, відновлення звання Героя Радянського Союзу М. Грабському і М. Фельзенштейну, ініціатор надання звання Герою України відомій підпільниці Т. Маркус і капітанові А. Шапіро (2006 р.), нагородження орденом «За заслуги» III ст. і «За мужність» III ст. 420 Праведників Бабиного Яру і України (2006, 2008, 2009 рр.). Організатор і автор перших в СРСР виставок про героїзм єврейського народу та трагедії Бабиного Яру (1989 р.).

Фондами «Пам'ять жертв фашизму в Україні» і «Пам'ять Бабиного Яру» присвоєно звання Праведників більше 4 000 українцям і людям ще 13 національностей, що рятували

евреїв у роки війни. 605 з них стали «Праведниками Бабиного Яру». Заснував в Києві першу в СРСР державну Єврейську бібліотеку (1988 р.). Ініціатор створення єврейських груп в Державному педагогічному інституті ім. Драгоманова (1990 р.) і Державному інституті театрального мистецтва ім. Карпенко-Карого (1992 р.).

У 1989 р. заснував Раду національних товариств України, яка зараз об'єднує більше 300 місцевих організацій 39 національностей. Організатор обласних рад національних товариств в 13 областях України і Всеукраїнського фестивалю «Усі ми діти твої, Україно!» (1990 р.). Ініціював створення національних товариств: ромського, курдського, естонського, ассирійського, казахського. Представляв Україну на різних міжнародних форумах, конференціях, конгресах, нарадах. У 1989 р. заснував і очолив першу єврейську всеукраїнську організацію - Товариство єврейської культури України, яке в 1992 р. увійшло до складу Єврейської ради України. Засновник Товариства «Україна-Ізраїль» (1990 р.).

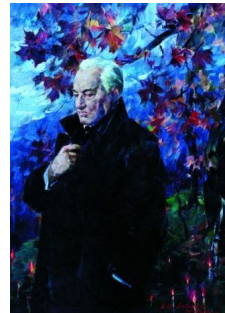
Левітас І.М. - єдиний організатор і незмінний керівник національних товариств, створених за часів СРСР (1988-1990 рр.). В ті роки почав читати публічні лекції з історії, героїзму і трагедії єврейського народу.

У 1990 році заснував єврейську газету «Відродження», в 1992 р. - першу всеукраїнську газету «Єврейські вісті», яку редагує з того часу. За ініціативою І.М. Левітаса створені національні газети: вірменська, болгарська, єврейська, польська, румунська.

І.М. Левітас - автор і упорядник 23 книг з історії єврейського народу - героїчних і трагічних його сторінок, у тому числі - десяти книг про трагедію Бабиного Яру. Автор більше 200 статей.

Член Ради з питань мовної політики при Президентіві України. У 2001-2003 рр. був головою Ради представників національних меншин України при Президентіві України.

Нагороджений орденами «За заслуги» III, II, I ступенів, Почесними Хрестами Київського і Московського патріархату, російським орденом Петра Першого, десятьма медалями України, Росії, Ізраїлю, США. За правозахисну діяльність нагороджений медалями України та Росії. Відмічений Почесною грамотою Верховної Ради України та Почесною грамотою Міністерства культури та туризму України. Обраний професором Академії безпеки, оборони і правопорядку Російської Федерації.

Над Бабиним Яром. Портрет Левітаса. Г. Гольд. 2006 р.

Джерело: Левитас И.М. Сражались в одном строю. - К. : ЧП "Золотые ворота", 2010. - С. 407-408.

Переведення в електронний вигляд: Бутенко О.П.

На нашому сайті Ви маєте змогу ознайомитися з роботами Іллі Левітаса:

- [Левитас И.М. Георгиевские кавалеры \(глава из книги "Герои и жертвы"\)](#)

[У разі використання матеріалів цього сайту активне посилання на сайт обов'язкове](#)